

Discurs del president de la Generalitat, José Montilla

Inauguració de l'edifici de Santa Caterina, nova seu de la Generalitat Girona, 16 de juny de 2010

Bon dia a tothom,

I gràcies per participar en aquest acte tan carregat de sentit històric i present.

Catalunya és un pol d'atracció. Una atracció que, al seu torn, genera interès per conèixer-nos i per entendre la nostra singularitat. Molt sovint, quan parlem de Catalunya, quan definim qui som i què som fem referència a un país amb una història, una cultura i una llengua pròpies; i amb una arrelada voluntat d'autogovern.

Com es pot veure a l'exposició de la Sala d'Actes d'aquest vell/nou espai, poques institucions arriben als 650 anys d'història. I, sobretot, poques institucions conserven una identificació tan estreta amb el país, malgrat els moments que l'atzar ha marcat o ha determinat la seva història.

El nom mateix de la institució que ens governa, Generalitat de Catalunya, remet a l'interès pel conjunt dels afers de la societat, l'interès 'general'. Sembla lògic, per tant, que en justa correspondència a aquesta identificació entre país i institució, la Generalitat faci un esforç per ser arreu del territori.

El segle passat, en temps de la Generalitat Republicana, el comissari delegat a les comarques gironines, Josep Irla, manifestava aquesta voluntat i s'excusava davant les mancances del desplegament. El qui després va ser president a l'exili, deia que: "Si no s'ha assolit una major intensitat dins la funció, ni una més gran extensió en els diversos rams en què podria manifestar-se (l'acció del govern), no ha estat degut a manca de voluntat o a descurança i inactivitat, sinó a la limitació dels mitjans econòmics".

Avui, 78 anys més tard, la Generalitat manté aquesta voluntat de presència, i de nou ha de fer front a noves dificultats econòmiques. De tota manera, avui aquella utopia és, avui, més possible que mai.

D'una banda, gràcies a les noves tecnologies que, de forma virtual, fan present l'administració a totes les llars i a tots els pobles i ciutats catalanes. De l'altra, gràcies a un autogovern que compta amb instruments actualitzats –nou Estatut, noves competències, nou sistema de finançament— i, sobretot, amb una administració que se sap interpel·lada per l'exigència de ser més eficient.

Els darrers anys s'ha fet i s'està fent un esforç per dimensionar l'administració catalana. La gestió dels recursos públics ha de ser modèlica. Eficiència i

austeritat han de ser sempre presents. Qui administra allò que és de tots té una responsabilitat davant la ciutadania, però també davant de les generacions futures ja que de la seva gestió de present depèn, en bona mesura, el futur d'aquella societat.

Aquesta nova seu de la Generalitat a Girona vol exemplificar aquests principis d'eficiència i austeritat. La progressiva unificació de la delegació territorial i de les delegacions dels diferents departaments del govern en un únic espai suposarà un estalvi tant per l'administració com per l'administrat.

Facilitarà —ja ho està fent— una gestió més racional dels recursos i del temps, i permetrà una millor adaptació a les demandes de la ciutadania per part de les prop de 850 persones que, diàriament, treballaran en aquesta nova seu.

A l'eficiència en la gestió, s'hi ha d'afegir la professionalitat, la qualificació, la dedicació i la conscienciació dels treballadors públics. Perquè el principal valor de tota empresa —i la Generalitat no deixa de ser la més gran empresa del nostre país— és l'actiu que representen els seus treballadors, el seu capital humà.

No entenguin les meves paraules pel que no són. No estic fent un elogi fàcil i de compromís, sinó un reconeixement convençut. És molt propi de la condició humana assenyalar un defecte en un conjunt ampli de qualitats i virtuts. És molt fàcil desqualificar tot un col·lectiu a partir d'un cas aïllat i determinat. Però això és tan fàcil com injust. I més ara, quan, a causa de la crisi, les retribucions dels treballadors i servidors públics s'han vist retallades.

El sacrifici que es demana als treballadors de la funció pública forma part del sacrifici que s'ha estat demanant al conjunt de la societat. Estic convençut, però, que el conjunt de la funció pública sabrà fer front al plus d'exigència, assumirà les mesures de contenció, i sabrà mantenir la bona qualitat dels serveis i l'alt nivell de prestacions.

El moment és difícil, ens hi juguem molt perquè rere les grans xifres, les tendències macroeconòmiques i els diversos indicadors, hi ha les persones, el seu benestar i el seu futur. Els més de 30.000 m² d'aquestes instal·lacions que ara estrenem —com la resta de dependències de la Generalitat— perdrien el seu sentit si ens oblidéssim d'aquell interès general característic de la institució.

I l'escultura d'Arístides Maillol instal·lada al cor d'aquest edifici ens recorda que l'ésser humà, no només és la mesura de totes les coses, sinó que la persona és l'interès central de l'acció de l'administració.

L'antic Hospital de Santa Caterina reconvertit en seu de la Generalitat a Girona no fa més que donar continuïtat a una voluntat de servei a la ciutadania. La restauració d'aquest conjunt barroc i les noves dependències són, alhora, una recuperació patrimonial i, si m'ho deixen dir, una recuperació espiritual.

I acabo. En completar un trasllat que ha estat progressiu i complex, la Generalitat estrena casa a Girona. També els gironins i gironines estrenen casa. Una casa que ha d'estar al servei de tots. Que ha d'esdevenir exemple d'eficiència, bon fer, i atenció amable.

Una casa que no hauria estat possible sense l'esforç, la intel·ligència, la bona disposició, la voluntat constructiva de moltes persones, que s'hi ha compromès al llarg dels anys que ha durat el procés.

A tots ells, a totes elles, a tots vostès, l'enhorabona i moltes gràcies.